

СВІТЛИНИ ВАСИЛЯ ПОКИДЬКА

День відкритих дверей

Вчена рада

Якість освіти як складова успіху

Під головуванням ректора Львівського державного університету внутрішніх справ полковника поліції Романа Благути відбулося чергове засідання колегіального органу вишу

Нині тисячі молодих людей стоять перед відповідальним рішенням у своєму житті: вибором професії, і надзвичайно важливо, аби вони це зробили свідомо

СИСТЕМНА ж професійна діяльність Львівського державного університету внутрішніх справ допомагає юнакам і дівчатам зорієнтуватися, який фах сьогодні затребуваний державою, а отже саме його здобуття і застосування на практиці принесе користь не лише суспільству – і їм також.

Прагнення більше довідатися про професії, які готує правоохоронний виш, привело до ЛьвДУВС дві сотні молодих людей та їхніх батьків. Черговий День відкритих дверей розпочався хвилиною мовчання із вшанування пам'яті жертв Го-

За крок до свідомого вибору

лодомору в Україні 1932–1933 років. Відтак присутні у центрі дозволили симпатки ЛьвДУВС переглянути відеоролик про виш.

Ведучий зібрання заступник начальника відділу кадрового забезпечення Роман Сушко запрошує до слова ректора ЛьвДУВС полковника поліції, кандидата юридичних наук, доцента Романа Благути (на фото):

– Сьогоднішній захід – це не лише запрошення молоді саме у нас здобути ступінь вищої освіти, а й популяризація тих галузей знань і спеціальностей, підготовка яких здійснюється в університеті.

Знаково, що невдовзі ми відзначатимемо 80-річчя нашого навчального закладу. Зрозуміло,

свого часу він готував лише правоохоронців, але розвиток суспільних відносин та запити суспільства і держави стали певним поштовхом до динамічного поступу: від школи міліції до університету. Виш сьогодні здій-

снює підготовку повного циклу вищої освіти – це бакалавр, магістр, доктор філософії та доктор наук.

Зазначу: система підготовки у нас здійснюється за базовими напрямками: для правоохоронних органів і за цивільними професіями. Хоча загалом система організації діяльності та науково-педагогічний склад характерні тим, що ми робимо акцент на підготовку фахівців для системи правоохоронних органів, прокуратури, суду, власне це фахівці у галузі права, коли ж говорити про психологів, то йдеться не лише про загальну психологію, а й про фахівців, які працюють з певними уразливими частинами суспільства.

Перший проректор ЛьвДУВС полковник поліції Тарас Созанський доповів питання «Про стан забезпечення якості вищої освіти в університеті у 2017 році», а учений секретар Назар Рудий виступив із повідомленням «Про створення комісії з перевірки рівня педагогічної, навчально-методичної та наукової роботи здобувача вченого звання доцента».

Окрім того, члени вченої ради розглянули низку важливих питань життєдіяльності ЛьвДУВС, зокрема щодо зміни наукового керівника, уточнення теми дисертації, присвоєння вчених звань професора і доцента, затвердження звіту за темою з державною реєстрацією і плану науково-дослідних робіт на 2018 рік.

Вл. інформація

Революція гідності: світло душі народу

21 листопада 2013 року Кабінет Міністрів України ухвалив постанову про призупинення процесу підписання Угоди про асоціацію з Європейським Союзом

Громадяни держави, потерпаючи од розквіту корупції та низького рівня життя, обурилися і вийшли на вулиці: хвиля масових протестів заповнила міста і села країни.

На Майдан Незалежності у Києві того вечора вийшли понад тисячу людей. Водночас у соцмережах на означення протестів з'явилося слово і хештег «Євромайдан». Тож наступними днями, незважаючи на заборону суду проводити масові акції, кількість протестувальників постійно зростала.

У ніч на 30 листопада 2013 року Майдан не був велелюдним: тут ночувала молодь. Зненацька площу заповнили беркутівці. Жорстоке побиття студентів викликало нову хвилю збурення, і вже 1 грудня на Народне віче у Києві вийшло близько мільйона людей. Акції протесту, що тривали до кінця лютого 2014 року, отримали назви Євромайдан, Майдан і, зрештою, Революція гідності.

Мить, закарбована у вічності

Третій рік поспіль у Львівському державному університеті внутрішніх справ відбувся фотоконкурс «Я люблю Україну»

Мистецтво фотографії у вихованців вишу користується особливою увагою, тож традиційно до участі в конкурсі зголошується по декілька десятків курсантів і студентів. Цьогоріч їх було 18, і кожен із них подав фотороботи на три теми: «Очі – дзеркало душі», «Творити добро – легко» і «Ранковий Львів».

Компетентне журі під орудою львівського митця-фотографа Во-

Душі прекрасні порівняння

лодимира Монця опісля скрупульозного аналізу світлин визначилося із переможцями конкурсу.

– У фотоконкурсі «Я люблю Україну» талановита молодь має змогу продемонструвати свої мистецькі здібності, – сказав на церемонії вручення нагород кращим із кращих фотомитців ЛьвДУВС рек-

СВІТЛИНА ВАСИЛЯ ПОКИДЬКА

тор вишу Роман Благута. – Зазначу: якщо людина талановита, то вона талановита у всьому. І кожен проявляє свої здібності по-своєму: хтось у спорті, хтось у мистецтві, а хтось у навчанні. І це зрозуміло, оскільки розвиток особистості – то не лише пізнання чи набуття знань і відпрацювання навиків, а й самореаліза-

ція через те, як людина сприймає навколишній світ, як вона може висловити свої емоції у тому чи іншому матеріальному стані.

Відтак ректор ЛьвДУВС полковник поліції Роман Благута вручив фотомитцям нагороди: Дипломи і цінні подарунки (на фото).

Триває передплата на часопис

на 2018 рік

Вартість газети:

- ☐ на місяць – 3 грн 98 коп.
- ☐ на три місяці – 11 грн 94 коп.
- ☐ на шість місяців – 23 грн 88 коп.
- ☐ на рік – 43 грн 78 коп.

Оплата за прийманню передплати – 8 грн 60 коп.

Передплату на газету «Юрист», яка розповсюджується у межах Львівщини, можна оформити в усіх поштових відділеннях області.

Передплатний індекс 91301

За крок до свідомого вибору

СВІТЛИНИ ВАСИЛЯ ПОКИДЬКА

День відкритих дверей

ЩО Ж ДО СПЕЦІАЛІСТІВ, котрих готує факультет № 8 (економічний) – це фахівці у галузі управління, проте у багатьох випадках робиться акцент на освітні програми у напрямку економічної безпеки, – констатував ректор університету Роман Благута.

Про особливості вступної кампанії 2018 року говорив відповідальний секретар приймальної комісії ЛьвДУВС полковник поліції, кандидат юридичних наук, професор Юрій Назар (на фото праворуч). Доповідь викликала особливе зацікавлення у потенційних абітурієнтів, тож Юрій Степанович відповів на низку запитань молодих людей та їхніх батьків.

Старший викладач кафедри психології управління факультету № 7 Ольга Вендик (на фото праворуч посередині) провела психологічний експеримент «Ілюзія сприймання», а курсант III курсу факультету № 1 рядова поліції Вікторія Мамульчик (на фото праворуч унизу) прочитала власний вірш «Спогади дитини Голокосту».

І насамкінець гості вишу оглянули автомобілі патрульної поліції, групи швидкого реагування, вибухотехнічної служби та поліції охорони, побували у тирі, криміналістичному полігоні, навчальному корпусі, бібліотеці, лекційних залах, комп'ютерному класі, лінгфонному кабінеті, ознайомилися з експозицією Народного музею.

Василь Покидько

СВІТЛИНИ ВІДДІЛУ ПРОФОРІЄНТАЦІЙНОЇ ТА КОМУНІКАЦІЙНОЇ РОБОТИ

Зустрічі на Яворівщині

Триває проф-орієнтаційна робота Львівського державного університету внутрішніх справ у навчальних закладах Львівщини

Цього разу шляхи дороги привели працівників вишу – провідних фахівців відділу проф-орієнтаційної та комунікаційної роботи Романа Яновича та Ігоря Єсипа і кандидатів економічних наук, доцентів Миколу Довбу та Ростислава Сороку – на славну Яворівщину. Так, на базі Яворівської загальноосвітньої школи № 3 вони поспілкувалися з учнями ЗОШ № 2 і місцевої гімназії. А ще співробітники вишу зустрілися з вихованцями школи у селі Прилбичі, Новояворівського ліцею, загальноосвітніх шкіл № 1 та № 2 міста Новояворівська.

Розповіді про переваги здобуття ступеня вищої освіти саме у ЛьвДУВС були переконливо проілюстровані презентаційним фільмом, буклетами, конкретними фактами про умови навчання, можливості творчо і фізично розвиватися у наукових, аматорських і спортивних гуртках.

Вл. інформація

Національна поліція України у контексті соціально-економічних відносин

СВІТЛИНИ ВАСИЛЯ ПОКИДЬКА

Наука

Кафедра соціальних дисциплін факультету № 3 Львівського державного університету внутрішніх справ підготувала і провела науково-практичний семінар «Роль Національної поліції України в соціально-економічних відносинах: теорія та практика»

– Як показує практика, запропоновані до обговорення на семінарі теми, доводять: варто поміркувати не тільки про те, що робить наша поліція у сфері суспільних відносин, власне, у соціально-економічному забезпеченні цих відносин, а й навпаки, як соціально-економічна інфраструктура впливає на діяльність поліції, оскільки ці два аспекти настільки тісно пов'язані, що розглядати їх окремо недоцільно, – зазначила у вітальному слові проректор ЛьвДУВС, доктор юридичних наук, професор Ольга Балінська.

Зі вступними словами до учасників зібрання звернулися декан факультету № 3 полковник поліції, кандидат юридичних

наук, доцент Степан Гнатюк і в. о. декана факультету № 8, доктор економічних наук, доцент Ірина Рєвак.

Про актуальність виснесеної на обговорення теми свідчила активність учасників наукового заходу. Скажімо, цікаве дослідження «Вплив базових суспільних інститутів на роль Національної поліції України» оприлюднив професор кафедри фінансів, грошового обігу і кредиту Львівського національного університету імені Іва-

на Франка, доктор економічних наук, доцент Олег Підхормий (на фото).

Загалом учасники науково-практичного семінару говорили про діяльність правоохоронних органів у контексті протидії економічним злочинам; психопрофілактику у діяльності правоохоронних органів; професійно-психологічну модель особистості поліцейського; моніторинг якості професійної підготовки працівників поліції; шляхи формування позитивного іміджу поліції.

Василь Покидько

Революція гідності: світло душі народу

Відкриваючи чергове засідання університету культури, присвячене Дню Гідності та Свободи, заступник начальника відділу кадрового забезпечення ЛьвДУВС Віктор Лисак (на фото праворуч) звернув увагу присутніх у центрі дозвілля курсантів на те, що Революція гідності пробудила в народі України здатність до самоорганізації задля високої мети.

Про значимість Революції гідності у новітній історії України говорив професор кафедри філософії та політології ЛьвДУВС доктор історичних наук, професор Микола Гетьманчук (на фото). Зокрема, учений зазначив, що народний спротив свавілля влади – це один із кроків до прагнення позбутися комплексу меншовартості, набутого за століття бездержавності. Українцям завжди менталь-

но не вистачало гідності, проте саме Революція гідності засвідчила: ми вже інші, ми у процесі прощання з імперією, властиво, його ознаменувала російсько-українська війна. І вона стала наріжним каменем у створенні армії. Сформовані силами добровольців, волонтерів, призовників і офіцерів військові підрозділи зупинили північного агресора і ось уже близько чотирьох

СВІТЛИНИ ВАСИЛЯ ПОКИДЬКА

років боронять рідну землю.

Серед досягнень Революції гідності, безперечно, слід назвати і Угоду про асоціацію з Євросоюзом, головна умова якої реформи. Так, упроваджувати їх непросто, але ЄС змусить владу виконати контракти.

Професор українських студій University College London Ендрю Вілсон дивувався отому дивному створінню, незрозумілому світові, що відпало свого часу від Росії. Революція гідності дала зрозуміти і йому, і багатьом мислячим людям Землі: Україна має своє бачення розвитку світової демократії і знає своє місце у ній.

Учасники університету культури подивилися також документальний фільм про Революцію гідності.

Василь Покидько

Можливості неформальної освіти

Організатори діяльності наукового товариства студентів (курсантів, слухачів), аспірантів (ад'юнктів), докторантів та молодих учених ЛьвДУВС системно працюють у контексті урізноманітнення тем на кожне засідання молодіжного об'єднання

СВІТЛИНИ ВАСИЛЯ ПОКИДЬКА

Наукове товариство

Так було і на листопадовому зібранні. До членів товариства завітав молодіжний європейський посол, экс-голова львівського осередку Всеукраїнської громадської організації Фундація регіональних ініціатив (ФРІ Plus Львів), член молодіжної контактної групи за підтримки офісу координатора проектів ОБСЄ в Україні, учасник освітніх візитів, тренінгів та волонтерства за кордоном, експерт Володимир Соколовський (на фото).

Гість розповів про можливості неформальної освіти, оскільки має у цій царині власний навчальний курс.

Із доповідями «Використання інноваційних технологій під час проведення слідчих та розшукових дій» та «Адміністративно-правові проблеми становлення патрульної поліції» на засіданні виступили також курсанти IV курсу факультету № 1 ЛьвДУВС Вадим Гринько та Соломія Васюк.

Вл. інформація

Дві колонки з продовженням

Роман Тринько,
професор ЛьвДУВС,
доктор економічних наук

Куди йдемо, або Міграційна компонента демографічної кризи

За останні роки відчутний вплив на економічний розвиток світової економіки мали міграційні процеси як в позитивному, так і негативному сенсі, а на тенденції міграційних потоків глобалізаційні процеси.

Більшість фахівців підтримують глобалізаційні процеси, ідентифікуючи їх як прогресивні зрушення. Водночас феномен глобалізації може оцінюватися дуже негативно, як такий що веде до знищення традиційних цінностей життя, соціально-демографічних відносин, створення реальної загрози національній економічній незалежності та соціально-культурній самобутності. Носієм як позитивних, так і негативних тенденцій є міграція. Міграційний потенціал України сьогодні найбільш типово представлений такими соціально-статусними категоріями: висококваліфіковані робітники, самозайняті громадяни, випускники вишів, науковці, вчителі, медичні працівники, спеціалісти і службовці підприємств, безробітні, керівники підприємств та їх підрозділів, підприємці, державні службовці. Навіть сам перелік соціально-статусних категорій мігрантів дає підстави для того, що не може бути єдиних, універсальних підходів до управління такими глибоко диверсифікованими категоріями мігрантів. Їх різноманітність вимагає такого ж диверсифікованого підходу до управління, юридичного та соціального захисту. Водночас українська правова база міграційних процесів потребує відповідної гармонізації до законодавства з регулювання міжнародних механізмів міграційних процесів.

Науковець І. Гнибіденко пише, що «приєднання до загальноприйнятих міжнародних механізмів регулювання міграційних процесів – в інтересах і українських працівників-мігрантів, і держави, яка, реалізуючи стратегію інтеграції до європейських структур, повинна спрямувати свої зусилля на те, щоб привести своє законодавство у відповідність до європейських принципів та стандартів». Проблеми глобалізації та інтернаціоналізації національних систем з-поміж інших проблем на перший план світової і загальноєвропейської політики висунула проблема міграції. Б. Юсків наголошує на тому, що «сама глобалізація ставить нагальну вимогу перегляду тієї асиметричної системи міжнародної трудової міграції, яка є відображенням політики і практики

суверенних держав. І саме глобалізація змушує їх шукати прагматичні і дієві механізми, які можуть давати ефективні відповіді на нинішні і майбутні виклики міграції».

Німецький дослідник проблематики міграційних процесів Ф. О. Радтке виділяє три найбільш імовірні сценарії впливу на них держави:

1) вона може ігнорувати реальність міграції, підтримуючи ілюзію її керованості за допомогою таких ідеологічних засобів, як конституція, формальне право, міграційний контроль або символічна політика;

Думки ВГОЛОС

2) держава або об'єднання держав (наприклад, ЄС) може вдатися до координованого адміністративно-силового обмеження міграції, спрямованого як усередину країни, так і за межі її кордонів. Реалізація такої обмежувальної стратегії призведе як до регульованих і диференційованих правових статусів мігрантів, так і до жорсткого прикордонного режиму і практик видворення «незаконних» мігрантів;

3) замість того, аби боротися з наслідками рестриктивної міграційної політики у міських гетто, держава повинна була визнати неминучість міграції і регулювати її відкрито, узгоджуючи особливості міграційних процесів з власними цілями і цінностями. Міграція усвідомлювалася б владою як неминуча ознака інтернаціоналізації ринків, а її адміністративне регулювання розумілося б як одна з багатьох політичних сфер глобального і взаємопов'язаного світу нарівні з політикою ринку праці, охорони здоров'я, виховання і т. д.

Науковець І. Гнибіденко пропонує у системі управління міграційними процесами передбачити:

- удосконалення правового регулювання питань трудової міграції;

- визначення головної урядової структури, відповідальної за стан трудової міграції в Україні;

- активізацію укладення міждержавних угод про взаємне працевлаштування громадян, укладання міжрегіональних угод щодо сезонного працевлаштування громадян з прикордонних регіонів України та сусідніх держав;

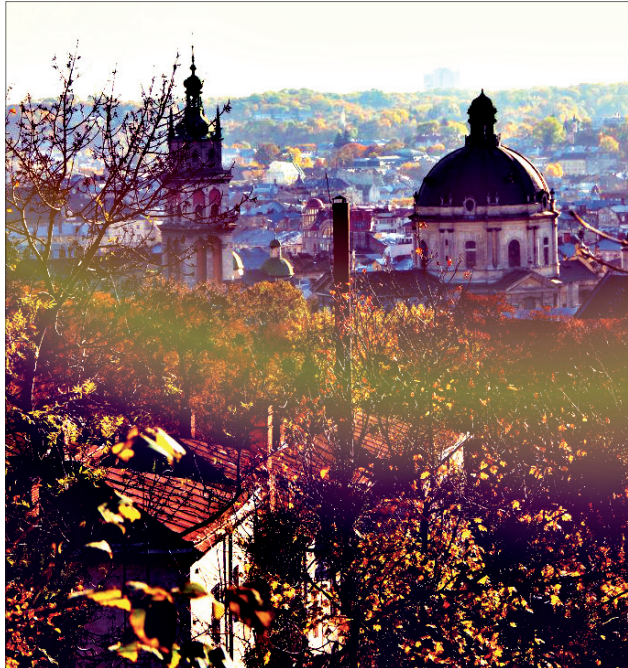
- організацію контролю за роботою підприємницьких структур, які займаються посередницькою діяльністю з працевлаштування за кордоном українських громадян, на предмет додержання ними чинного законодавства;

- проведення вибіркового статистико-соціологічного дослідження трудової міграції для прийняття відповідних рішень на державному та регіональному рівнях.

Продовження.
Початок у числах 14–19.

(Закінчення буде)

Дві колонки з продовженням

НАЙКРАЩИЙ ФОТОГРАФ ЛЬВДУВС 2017 РОКУ – КУРСАНТ ФАКУЛЬТЕТУ № 3 РЯДОВА ПОЛІЦІЇ АУРІКА РУСУ ТА ЇЇ ФОТОРОБОТА «РАНКОВИЙ ЛЬВІВ»

Мить, закарбована у вічності

А звання «Найкращий фотограф» цього горіч здобула другокурсниця факультету № 3 рядова поліції Ауріка РУСУ.

Отже, відповідно до шести номінацій, у фотоконкурсі перемогли:

третьокурсниця факультету № 1 рядова поліції Юлія БОБРОВСЬКА («Емоційність та глибина фотографії»),

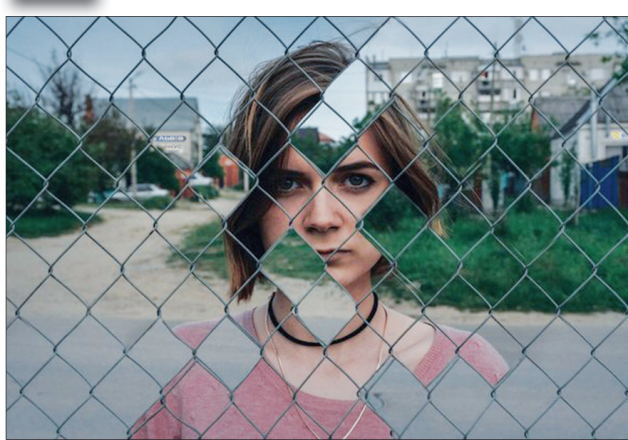
другокурсник факультету № 1 рядовий поліції Іван ЛЕТНЯНКА («Унікальне творче вирішення»),

третьокурсниця факультету № 1 рядова поліції Юлія БОБРОВСЬКА («Глядацькі симпатії»),

студентка III курсу факультету № 8 Христина ПРОНЬКО («Портрет»),

студентка V курсу факультету № 7 Анна МГАЛОБЛІШВІЛІ («Ранковий Львів»).

курсант II курсу факультету № 1 рядова поліції Вікторія ПОЛУСИТОК («Твори добро – легко»).

Фотографія – це мить, закарбована у вічності, мить, яка, можливо, уже ніколи не повториться ані у зовнішніх ознаках, ані у стані ества, ані в енергії душевного сприйняття. Фотографія – це документ історії про людину та про світ, у котрому вона перебувала у момент, коли спрацював фотоспалах.

І світліни учасників конкурсу ще і ще раз засвідчують, що вихованці ЛьвДУВС свідомі цього.

Василь Покидько

ФОТОРОБОТА ТРЕТЬОКУРСНИЦІ ФАКУЛЬТЕТУ № 8 ХРИСТИНИ ПРОНЬКО (НА ФОТО ВГОРІ); ФОТОРОБОТА КУРСАНТА ФАКУЛЬТЕТУ № 1 РЯДОВОГО ПОЛІЦІЇ ІВАНА ЛЕТНЯНКИ

Пісня із життя

Мальва української мистецької культури

Крізь пісенну какафонію кожної з музичних епох завше пробивається паросток світлих мелодій, що повнять трепетом чистоти загальну культуру народу, повертають його до своїх витоків, знову і знову підтверджують спроможність відродження із чужинського засилля несмаку – тимчасового, як і хибна думка його поціновувачів

У 70-х роках минулого століття, коли, відповідно до директив комуністичних бонз, на мистецькій галявині Радянської України переважав нотний бур'ян новітньої безликої спільноти, трапилося диво – проріс пагін неймовірної краси мальви: сімейне тріо Мареничів, яке по-сучасному, у власному аранжуванні, виконувало як українські народні пісні, так і свої твори.

Утомлені музичними побрехеньками на кшталт цинічного «Я, ти, он, она – вместе целая страна», люди прихилилися до творчості самотнього колективу, радо відвідували його концерти, слухали по радіо та дивилися по телебаченню.

Із вуст Мареничів лилася правда про народ, чиї пісні вони співали, про життя і почуття якого вони розповідали – без пафосу і найменшого лукавства, тому ті, про кого тріо ділилося сокровеним, пізнавали в отих оповідах себе, а отже ще і ще раз переконувалися у щирості співаків. Це і приваблювало людей – щирість, сердечність, теплота. Коли ж одним словом означити усі оті якості, то вони цілком природно відтворюються терміном професіоналізм колективу: Валерія і Антоніні Мареничів та Світлани Сухорукової.

Властиво, в оцій ознаці наявні не тільки формальні складові, а й унікальне поєднання лагідних жіночих голосів та низького оксамитового чоловічого голосу. Окрім того, дивовижна і сама історія з'яви колективу, оскільки усі троє його учасники якийсь час ходили своїми творчими дорогами. Так, сестри Антоніні і Світлана Сухорукові – росіянки із міста Самара. Перша із них здобула музичну освіту і працювала у професійних колективах: солісткою Державної академічної хорової капели Молдови «Дойна», а відтак – в естрадному оркестрі Юрія Саульського «ВІО-66».

Ймовірність перетину мистецьких шляхів уродженця міста Кривий Ріг, що на українській Дніпропетровщині, співака Валерія Маренича і його колеги з відомого тоді колективу «ВІО-66» Антоніні Сухорукової на території величезного Союзу була лишень у волі Небес... Вочевидь, задля оживлення занепащеної української народної пісні, що своєю чергою спонукало народ до відродження визвольних змагань, вони це і організували.

Зустрівшись на одному з концертів Валерій і Антоніна вирішили більше не розлучатись: кохання цих двох митців переросло у мистецьке явище, рівного котрому сцена тоді не знала. Побравшись, молоді люди насправді створили дует, який знайшов прилисток у... Казахстані. Проте козацький дух Валерія кликав на Батьківщину. Як згодом виявилось, тут його помисли знайшли родючий ґрунт, куди і лягла перша зернина мальви. Правда, маючи досвід роботи у дуєті, Валерій і Антоніна усвідомлювали необхідність збагачення голосового звучання колективу. Життя підказувало один із варіантів: тріо можливе за участі Антонініної сестри Світлани. Перші ж виступи колективу підтвердили правильність вибору.

Насправді ж усе почалося із перемоги на конкурсі у Харкові, бо саме по тому у Мареничів з'явилися гастролі, концерти, виступи на радіо та телебаченні. Знакова подія сталася у 1978 році: музикантам було присвоєно звання заслужених артистів України. Успішно виявилася і участь тріо у декаді української культури в Югославії. Зрештою, слави Мареничам дала Всесоюзна фірма «Мелодія», випустивши диск-гігант пісень у виконанні популярного колективу. А «Укртелефільм» примножив її, зробивши відеOVERSEAS платівки.

Самобутність тріо проявляється не лишень у творчості, а й у реалізації таланту. Скажімо, вони відмовилися від виступів на Московській Олімпіаді, не співали патріотичних творів, зневажали фонограму, глузували над виступами на стадіонах... Натомість у їхньому репертуарі щораз більше й більше було пісень січових стрільців. Напруга між Мареничами та чиновниками від культури зростала. Бракувало іскорки, аби спалахнув скандал. І вона з'явилася у вигляді відмови співати у концерті до... Дня колгоспника. «Зневага» трудівників села музикантами Волинської державної філармонії набрала розголосу у медіа, тож не забарилося і рішення Мінкульту: за межі області – зась, виступи на радіо і телебаченні – припинити, новий фільм – розмагнітити... Ідейні міркування влади не зупинив навіть той факт, що тріо Мареничів було тоді найприбутковішим творчим колективом України. Правда, для держави, котра топталася по кожному, хто мав свою ідеологію, бо митці, які заробляли для неї мільйони карбованців мешкали у Луцьку в однокімнатній квартирі.

Тож на краще Мареничі і не сподівалися, оскільки могли концертувати лишень Волинню. Так тривало близько 20 літ, і лишень 1994-го вони повернулися на велику сцену: з нагоди 20-річчя колективу відбувся їхній концерт у київському Палаці «Україна», відновилася концертна діяльність, вийшли нові альбоми. 2003-го кожен із співаків став народним артистом України.

А вже за рік музиканти вирішили припинити колективну діяльність. Вони зрозуміли, що настав інший час: як у суспільному, так і у мистецькому житті. Змінилося покоління, а в інших людей – інші уподобання.

У творчості, особливо пісенній, важливо відчувати момент, коли вже реалізовано задуми, які тебе хвилювали, а слухача – бентежили. Тоді варто або змінитися, або піти зі сцени. Мареничі обрали перший варіант: усі троє започаткували власні проекти, і успішно їх реалізують. Лишень за необхідності виступають разом: свідки їхнього триумфу – і мистецького, і громадянського – ще живі, тож радо приходять на концерти тріо Мареничів, Волинської мальви, що і нині квітне в українській мистецькій культурі.

Р. S. Так склалося, що у 70–80-і роки минулого століття мені випало особисто знати чимало людей мистецтва. А ось приватного знайомства із тріо Мареничів не сталося, хоча я уважно відслідковував їхню творчість і життя.

Натомість доля подарувала мені правдивого приятеля – луцького поета Івана Чернецького, який товаришував із Валерієм Мареничем. Тож саме од Івана Чернецького я знав усе про тріо: від витоків колективу і аж до його розпаду.

Ну що сказати, жорстокість комуністичного режиму не зламала жодної із трьох доль відомого колективу. Співаки вистояли і перемогли, бо вони є, а тих, хто їх зневажав, – немає. І в цьому висока правда життя.

Припускаю, якщо буде привід, нагода і натхнення, можливо, і згадаю для шановних читачів «Юриста» мої бесіди із поетом Іваном Чернецьким про Валерія Маренича: талановитого митця і вольового чоловіка.

Правда, це, як зазначає ведучий одного з документальних серіалів, зовсім інша історія.

Василь Покидько